

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 87.090 van 8 mei 2000

A. 73.497/VI-13.788

In zake : **MASSET** Lucien,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Didier PAIN, advocaat,
Rue Delloye Matthieu 4
4500 Hoei,

tegen :

de gemeente Neupré,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Robert XHARDE en
Mr. Jean-Luis GILISSEN, advocaten,
rue C. Trouillet 47
4100 Seraing.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER

Gezien het op 7 maart 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij Lucien MASSET de nietigverklaring vordert van het besluit van 9 januari 1997 van de gemeenteraad van Neupré, die hem als tuchtstraf een maand uit zijn ambt van gemeentesecretaris heeft geschorst;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevr. DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 2 maart 1999, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 19 november 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 29 maart 2000;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. BERTRAND, loco Mr. PAIN, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. GILISSEN, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Mevr. DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker gemeentesecretaris van Neupré is; dat hij op 24 januari 1977 vast benoemd is; dat de gemeenteraad op 10 juni 1996, in zijn afwezigheid, besloten heeft het voorstel van de Minister van Binnenlandse Zaken tot afbakening van de "interpolitiezone" goed te keuren; dat een zekere mevrouw DEGRANGE, een bediende bij de gemeente, hem op 19 september 1996 gevraagd heeft zijn handtekening te plaatsen op voor de toezichthoudende overheid bestemde eensluidende uittreksels uit het register van de beraadslagingen van de gemeenteraad betreffende die beslissing; dat hij die documenten niet heeft ondertekend, wat hem ten laste is gelegd door de burgemeester, die hem gevraagd heeft uit te leggen waarom hij dat geweigerd had; dat hij geantwoord heeft dat hij geenszins geweigerd had de voormelde documenten te ondertekenen, maar dat hij (mevrouw DEGRANGE) verzocht had "op papier te zetten wat zij hem uitgelegd had over het «niet verzenden» of het «niet ontvangen» van dat stuk en dat zij aanstalten had gemaakt om op dat verzoek in te gaan, maar zich vervolgens kwaad had gemaakt en de dienst had verlaten"; dat de burgemeester hem op 24 september 1996 heeft laten weten dat zijn uitleg haar niet voldeed en dat zij hem verzocht een eensluidend uittreksel van de voormelde beslissing te ondertekenen; dat hij onderaan de brief van de burgemeester het volgende heeft geantwoord : "Welke eensluidende uittreksels A.U.B.? Bij te voegen"; dat de korpschef van de gemeentepolitie op 23 september 1996 per fax een uittreksel uit het register van de beraadslagingen heeft gezonden aan de arrondissementscommissaris; dat deze de burgemeester op 26 september 1996 heeft laten weten dat het uittreksel niet eensluidend was, aangezien het niet door de burgemeester en de gemeentesecretaris was ondertekend; dat de burgemeester op

7 oktober 1996 aan verzoeker het bevel heeft gegeven het document te ondertekenen en het haar diezelfde dag, om 16.30 uur, terug te geven, of, gelet op zijn ongewettigde afwezigheid, uiterlijk op 8 oktober 1996 om 10.30 uur; dat verzoeker geantwoord heeft dat hij, om de onbegrijpelijke houding van mevrouw DEGRANGE uit te kunnen leggen, wenste te weten om welke redenen "het dossier niet aan hem was voorgelegd" en "dat eensluitend afschrift verzonden noch ontvangen was", waarbij hij overigens geklaagd heeft over de uitlatingen van bepaalde personeelsleden en erop gewezen heeft dat hij "er sedert 19-9-96 op wacht(te) dat men hem de documenten in kwestie, samen met hetgeen (hij) van het personeelslid in kwestie verwacht(te), ter ondertekening zou voorleggen"; dat het college van burgemeester en schepenen op 8 oktober 1996 bij de gemeenteraad verslag heeft uitgebracht over het gedrag en de wijze van dienen van verzoeker en daarbij voorgesteld heeft tuchtvervolging in te stellen; dat de gemeenteraad diezelfde dag besloten heeft een tuchtprocedure in te stellen en het college ermee belast heeft het dossier samen te stellen met het oog op de voorlegging ervan; dat de burgemeester op 24 oktober 1996 naar aanleiding van een rappelbrief van de arrondissementscommissaris verzoeker nogmaals gevraagd heeft om het eensluitend uittreksel van het besluit d.d. 10 juni 1996 van de gemeenteraad; dat verzoeker er bij brief van 4 november 1996 van op de hoogte is gebracht dat tegen hem tuchtvervolging was ingesteld en opgeroepen is om op 26 november 1996 voor de gemeenteraad te verschijnen, wegens :

- " - het niet afgeven van een eensluitend uittreksel van het besluit van de gemeenteraad van 10 juni 1996 betreffende de afbakening van het grondgebied van de interpolitiezone (IPZ), ondanks de verzoeken die de bevoegde overheid herhaaldelijk tot hem heeft gericht.
- het persoonlijk en ondanks verscheidene aanmaningen beletten dat een besluit van de gemeenteraad wordt uitgevoerd door de passende maatregelen tot uitvoering ervan niet te treffen";

dat verzoeker, toen hij op die datum gehoord is, uitgelegd heeft dat hij tijdens de vergadering van 10 juni 1996 niet in functie was, dat in zulk een geval een bijzondere procedure moest worden gevolgd, dat hij zich ervan diende te vergewissen dat die procedure wel degelijk gevolgd was vóór hij zijn handtekening kon aanbrengen op de stukken die men hem gevraagd had te ondertekenen en dat hij de manier betreurde waarop de gemeentelijke diensten dat werk in dat opzicht hadden verricht; dat zijn raadsman daarop heeft laten volgen dat zijn cliënt nooit in het bezit was gesteld van het te ondertekenen uittreksel en zich erover verbaasd heeft dat verzoeker er niet vóór 19 september 1996 van op de hoogte is gebracht dat het uittreksel niet naar de gouverneur was gestuurd; dat de gemeenteraad op 9 januari 1997 is samengekomen en door de burgemeester in het bezit is gesteld van een nota met als opschrift "Antwoord van het college op de argumenten die de heer MASSET

en zijn raadsman, Mr. PAIN, uiteengezet hebben toen de gemeentesecretaris op 26 november 1996 is gehoord"; dat de gemeenteraad die nota heeft laten voorlezen en het bestreden besluit heeft genomen, waarin die nota is opgenomen en waarbij die raad aan verzoeker de zware tuchtstraf van een maand schorsing heeft opgelegd; dat van dit besluit aan verzoeker kennis is gegeven bij een ter post aangetekende brief van 15 januari 1997, die hij op 16 januari 1997 heeft ontvangen; dat dit besluit op 6 maart 1997 door de bestendige deputatie aanvaard is;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van artikel 300 van de nieuwe gemeentewet, doordat alleen de tuchtoverheid bevoegd is de tuchtprocedure in te stellen en het dossier samen te stellen;

Overwegende dat bij de artikelen 287, § 1, en 288 van de nieuwe gemeentewet, alleen aan de gemeenteraad de bevoegdheid wordt verleend om de gemeentesecretaris "tuchtstraffen op te leggen"; dat uit die bepalingen evenwel niet blijkt dat het, gelet op die exclusieve tuchtrechtelijke bevoegdheid, ook aan de gemeenteraad staat om vervolging in te stellen en het tuchtdossier samen te stellen;

Overwegende dat artikel 123, 10°, van de nieuwe gemeentewet het college van burgemeester en schepenen belast met "het toezicht op de door de gemeente bezoldigde beambten, behalve op de leden van de gemeentepolitie"; dat, op de politieambtenaren na, alle ambtenaren binnen het toepassingsgebied van deze bepaling vallen en de gemeentesecretaris daarop geen uitzondering vormt;

Overwegende bovendien dat de artikelen 26 en 26bis van de nieuwe gemeentewet het volgende bepalen :

“ Art. 26.- De secretaris is verplicht zich te gedragen naar de onderrichtingen die hem worden gegeven door de gemeenteraad, het college van burgemeester en schepenen of de burgemeester, al naar gelang hun respectieve bevoegdheden.

Art. 26bis. § 1. De secretaris is belast met de voorbereiding van de zaken die aan de gemeenteraad of aan het college van burgemeester en schepenen worden onderworpen.

§ 2. Onder het gezag van het college van burgemeester en schepenen leidt en coördineert hij de gemeentelijke diensten en is hij, behoudens de uitzonderingen waarin de wet voorziet, hoofd van het personeel.”;

dat deze bepalingen moeten worden uitgelegd als een bevestiging van de toepassing van de toezichtsbevoegdheid van het schepencollege, zoals die is vastgelegd in artikel 123, 10°, van de nieuwe gemeentewet; dat het schepencollege, krachtens zijn

bevoegdheden als overheid, mag beslissen om tegen de gemeentesecretaris een tuchtrechtelijke procedure op te starten; dat het daartoe aan het schepencollege staat het onderzoek te voeren, het tuchtdossier samen te stellen, en in voorkomend geval aan het einde van zijn onderzoek te beslissen de ambtenaar door te verwijzen naar de gemeenteraad met een voorstel van straf;

Overwegende dat het schepencollege in casu een tuchtdossier heeft samengesteld, een verslag over het gedrag van verzoeker heeft opgesteld en op 8 oktober 1996 besloten heeft de zaak aanhangig te maken bij de gemeenteraad opdat deze, overeenkomstig de bedoeling van het college, een tuchtprocedure zou instellen;

Overwegende dat het schepencollege door aldus te handelen de bevoegdheden die het krachtens de wet bezit niet te buiten is gegaan; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van artikel 287 van de nieuwe gemeentewet, doordat het aan de tuchtoverheid zelf stond een beslissing te nemen over de straf; dat hij aanvoert dat het bestreden besluit uitgevaardigd is “op voorstel van het college van burgemeester en schepenen”, waaruit blijkt dat noch het effectief opleggen van een straf, noch de strafmaat door de tuchtoverheid zelf is voorgesteld en dat deze zich alleen uitgesproken heeft over de duur van de schorsing; dat hij stelt dat de Raad, door de samenstelling van het dossier en het voorstellen van een straf over te laten aan het college, wederrechtelijk bevoegdheden heeft prijsgegeven die hem alleen toekwamen;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat het schepencollege weliswaar geoordeeld heeft dat de ten laste gelegde feiten konden worden bestraft, maar geen specifieke tuchtstraf heeft voorgesteld, noch in zijn verslag van 8 oktober 1996, noch in de nota die het op 9 januari 1997 heeft voorgelegd; dat de gemeenteraadsleden zich eerst hebben moeten uitspreken over de op te leggen straf, door hun stem uit te brengen op een biljet dat een opsomming bevatte van alle tuchtstraffen waarin de wet voorziet, en zij vervolgens over de duur van de straf hebben moeten beslissen, met een biljet waarop een schorsing van een maand werd voorgesteld, een omstandigheid die de gemeenteraadsleden niet heeft belet met volledige kennis van zaken hun stem voor of tegen uit te brengen, of zich te onthouden, zoals blijkt uit de bijzondere motivering van de strafmaat, namelijk : "overwegende dat behoort te worden onderstreept dat de tuchtstraf waartoe de gemeenteraad besloten heeft vrijwillig beperkt is gehouden, ondanks de

zwaarwichtigheid van de feiten en zulks in de hoop dat de gemeentesecretaris zijn leven zal willen beteren" en in de hoop dat "hij de lessen die hieruit voor de toekomst moeten worden getrokken niet zal vergeten"; dat het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan schending van artikel 282 van de nieuwe gemeentewet, doordat de ten laste gelegde feiten onvoldoende vaststaan en niet aangerekend kunnen worden als een schuldige daad; dat hij aanvoert dat de hem ten laste gelegde feiten in ieder geval geen tekortkomingen aan de beroepsplichten zijn en evenmin de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen, zodat ze niet vatbaar zijn voor enige tuchtstraf op basis van het genoemde artikel 282;

Overwegende dat de rechter inzake machtsoverschrijding, bij wie een beroep tot nietigverklaring van een tuchtstraf aanhangig is gemaakt, bevoegd is om na te gaan of de overheid redelijk is gebleven bij de beoordeling van de juiste toedracht en de kwalificatie van de ten laste gelegde feiten; dat hij evenwel niet gehouden is het onderzoek van het tuchtdossier van voren af aan over te doen en zich uit te spreken over de grond van de zaak, maar enkel om de rechtmatigheid van de beslissing na te gaan in het licht van het dossier dat hem is voorgelegd en van het betoog dat gehouden is door de verwerende partij; dat hij evenmin gerechtigd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid wat betreft de bewijskracht van de gegevens waarop deze zich gebaseerd heeft om een tuchtmaatregel te nemen, aangezien zijn bevoegdheid zich ertoe beperkt na te gaan of de overheid geen kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door ervan uit te gaan dat de feiten waarop het bewijsmateriaal betrekking heeft, bewezen zijn;

Overwegende dat verzoeker in het onderhavige geval niet zozeer de feiten zelf betwist, doch dat ze aan te rekenen zijn als een schuldige daad; dat hij in hoofdorde aanvoert dat hij het dossier diende na te kijken - wat hij niet heeft kunnen doen - alvorens een eensluidend uittreksel af te geven van het besluit van de gemeenteraad d.d. 10 juni 1996 betreffende de afbakening van het grondgebied van de IPZ en, in bijkomende orde, dat de stukken hem slechts één keer zijn voorgelegd;

Overwegende dat uit de processtukken blijkt dat de te ondertekenen bescheiden op 19 september 1996 bij verzoeker zijn gebracht door mevrouw DEGRANGE, een bediende bij de gemeente, en dat veldwachter Olivier PETIT zich vervolgens op verzoek van de burgemeester bij hem op kantoor heeft vervoegd om te vragen waarom hij geweigerd had die stukken te ondertekenen; dat

verzoeker indien nodig bij de dienst in kwestie de vereiste dossiers en documenten kon opvragen;

Overwegende dat de artikelen 108 en 109 van de nieuwe gemeentewet als volgt luiden :

" Art. 108. De (gemeente)secretaris woont de vergaderingen van de gemeenteraad en van het college van burgemeester en schepenen bij.
Hij stelt de notulen ervan op en zorgt voor de overschrijving ervan.
De overgeschreven notulen worden door de burgemeester en door de secretaris getekend.

Art. 109. De reglementen en verordeningen van de gemeenteraad en van het college van burgemeester en schepenen, de bekendmakingen, de akten en de briefwisseling van de gemeente worden ondertekend door de burgemeester en medeondertekend door de secretaris.";

Overwegende dat uit de voormelde bepalingen volgt dat alleen de gemeentesecretaris bevoegd is om de notulen van de vergaderingen van de gemeenteraad en van het schepencollege op te stellen; dat die notulen, zelfs wanneer ze nog niet zijn overgeschreven, beschouwd als te zijn goedgekeurd en ondertekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 89 van de nieuwe gemeentewet, een authentieke akte vormen waarvan de bewijskracht alleen kan worden weerlegd door de procedure van betichting van valsheid; dat, wat ook de waarde van de medeondertekening zij, de gemeentesecretaris alleen op het register van de beraadslagingen hoeft te steunen om een eensluidend uittreksel te kunnen afgeven, aangezien die akte geen enkele twijfel kan inhouden omtrent de echtheid van een besluit dat een authentieke akte is geworden;

Overwegende dat in deze zaak het besluit van 10 juni 1996 overgeschreven was in het register van de beraadslagingen, dat in het bezit is van de gemeentesecretaris, toen hem gevraagd is daarvan een eensluidend uittreksel af te geven; dat de rechtvaardigingsgrond die verzoeker heeft aangevoerd bijgevolg niet kan worden aangenomen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan schending van het evenredigheidsbeginsel, doordat zware straffen alleen kunnen worden opgelegd bij ernstige tekortkomingen; dat hij aanvoert dat de strafmaat voorgesteld is door het schepencollege en bekrachtigd is door de raad; dat de tuchtoverheid haar keuze van een zware straf niet gemotiveerd heeft, dat deze uitsluitend mag worden opgelegd in geval van ernstige tekortkomingen, waartoe de aangevoerde grieven niet behoren, zodat de straf die in casu is opgelegd kennelijk overdreven is;

Overwegende dat de Raad van State een straf die kennelijk niet in verhouding staat tot de begane fout, dat wil zeggen een straf die redelijkerwijze door geen enkele overheid, ongeacht welke, in dezelfde omstandigheden zou worden opgelegd, als onwettig kan beschouwen;

Overwegende dat uit het onderzoek van het derde middel blijkt dat de ten laste gelegde feiten vaststaan en als een schuldige daad kunnen worden aangerekend; dat de vertraging die veroorzaakt is door de weigering van verzoeker ertoe dreigde te leiden dat de gemeente en haar partners veel subsidies zouden mislopen, dat de prioritaire zorg voor de veiligheid van de burgers in het gedrang zou komen en dat de burgemeester, algemeen gesproken, veel hinder zou ondervinden; dat, ongeacht de gevolgen die deze tekortkomingen werkelijk hebben gehad, de gemeenteraad redelijkerwijze heeft kunnen oordelen dat ze ernstig waren doordat degene die zich daaraan schuldig had gemaakt de gemeentesecretaris was, die hoofd is van het gemeentepersoneel en geacht wordt nauw samen te werken met de organen van de gemeente; dat uit de motivering van de bestreden handeling blijkt dat de overheid rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in een groot deel van zijn loopbaan geen enkele tuchtstraf had opgelopen en met zijn bereidheid om eventueel zijn leven te beteren; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel ontleent aan schending van artikel 299 van de nieuwe gemeentewet en van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat hij in een eerste onderdeel aanvoert dat het proces niet rechtvaardig is verlopen doordat hij de vergaderingen herhaaldelijk heeft moeten verlaten en het college in die tijd de gemeenteraad heeft kunnen beïnvloeden, wat strijdig is met de rechten van de verdediging;

Overwegende dat uit de processtukken blijkt dat verzoekers raadsman zich tijdens het verhoor van verzoeker verzet heeft tegen de aanwezigheid van de heer FORTHOMME als waarnemend gemeentesecretaris, omdat zijn cliënt tegen hem een klacht had ingediend; dat de vergadering vervolgens geschorst is om de gemeenteraad in staat te stellen die moeilijkheid uit de weg te ruimen; dat verzoeker en diens advocaat na afloop van het gehoor de vergadering verlaten hebben, waarop de gemeenteraad beraadslaagd heeft over het vervolg van de procedure (versturen van het proces-verbaal, termijn om opmerkingen te maken, ...);

Overwegende dat geen enkele wetsbepaling de gemeenteraad verbiedt om tijdens het verhoor van gedachten te wisselen en beslissingen te

nemen omtrent procedurekwesties, aangezien hij daarbij geen beslissing neemt over de juistheid van de feiten die ten laste van de ambtenaar zijn gelegd, noch over de straf die hem moet worden opgelegd; dat zulks in casu het geval is geweest; dat het eerste onderdeel van het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel aanvoert dat het college na het gehoor aan de tuchtoverheid een nota heeft overhandigd als antwoord op de memorie die door zijn advocaat was ingediend, en dat die nota, met als opschrift “Antwoord van het schepencollege op de argumentatie van de heer Masset en diens raadsman, Meester Pain, tijdens het verhoor van de gemeentesecretaris op 26 november 1996”, hem niet is toegezonden, zodat hij niet in staat is geweest daarop weerwoord te geven; dat hij aanvoert dat in die omstandigheden de rechten van verdediging, die zowel bij het bepalen van de strafmaat als bij het vaststellen van de feiten in acht genomen moeten worden, geschonden zijn en zulks des te meer geldt daar die nota aanvullende gegevens of nieuwe toelichtingen bevatte ten opzichte van het tuchtdossier, alsook persoonlijke beoordelingen van de leden van het college en ze een nieuw licht wierp op de gemaakte verwijten;

Overwegende dat uit het proces-verbaal van verhoor blijkt dat de uitleg van verzoeker en diens raadsman omtrent de taak die de gemeentesecretaris terzake te vervullen had niet duidelijk was voor alle leden van de gemeenteraad en dat het schepencollege, dat de Raad van nature bijstaat, dan ook klaarheid diende te scheppen in die aangelegenheid en omtrent de feiten die ten grondslag liggen aan het probleem, door een schriftelijk verslag op te stellen; dat zulk een document geen enkel nieuw gegeven bevatte dat de beslissing over de zaak zelf kon beïnvloeden; dat het bijgevolg geen deel uitmaakte van het tuchtdossier en niet voor tegenspraak aan de betrokken ambtenaar hoefde te worden voorgelegd; dat het tweede onderdeel van het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker een zesde middel ontleent aan gebrek aan onpartijdigheid bij sommige leden van het college; dat hij aanvoert dat hij op de avond van 29 oktober 1996 aangevallen is door de heer FORTHOMME, hoofd van de dienst Werken, die hem verscheidene zware slagen heeft toegebracht op het hoofd, terwijl laatstgenoemde door de overheid in het kader van de tuchtprocedure was aangewezen als waarnemend gemeentesecretaris; dat hij voorts stelt dat de burgemeester tijdens diezelfde vergadering van de gemeenteraad ten aanzien van hem leugenachtige en lasterlijke uitspraken heeft gedaan;

Overwegende dat, ook al treedt de bestuurlijke overheid niet op als rechtscollege wanneer ze zich uitspreekt over een tuchtvordering, al wie mee een tuchtrechtelijke functie uitoefent zo onafhankelijk en onpartijdig mogelijk moet zijn;

Overwegende dat het onpartijdigheidsbeginsel eraan in de weg staat dat een persoon tegelijkertijd als rechter en partij optreedt, hetzij dat hij in eenzelfde zaak als beschuldigende of als onderzoekende partij heeft gehandeld, of er een persoonlijk belang bij heeft dat een uitspraak in een bepaalde richting gaat; dat dit beginsel geschonden wordt wanneer een persoon optreedt met een vooringenomenheid die de sereniteit van de besluitvorming in het gedrang kan brengen; dat wanneer de gestrafte ambtenaar een gerechtvaardigd vermoeden van partijdigheid blijkt te hebben, zulks de tuchtrechtelijke beslissing wederom ter discussie kan stellen, aangezien de overheid ervoor moet zorgen dat ze geen indruk van partijdigheid wekt;

Overwegende evenwel dat bij de toepassing van het onpartijdigheidsbeginsel acht moet worden geslagen op de structuur van het actief bestuur; dat inzonderheid de partijdigheidskritiek niet gegrond mag worden op een toestand die louter het resultaat is van de normale toepassing van de wet; dat wanneer de tuchtoverheid een collegiaal orgaan is, aanvechting van haar onpartijdigheid alleen kan worden aanvaard als enerzijds concrete feiten kunnen worden aangebracht die legaal zijn vastgesteld, en die het vermoeden kunnen wekken dat één of meer leden van het college partijdig zijn, en anderzijds als uit de toedracht van de zaak blijkt dat de partijdigheid van een of meer leden het gezamenlijke college heeft kunnen beïnvloeden;

Overwegende dat in het onderhavige geval de heer FORTHOMME, waarnemend gemeentesecretaris, de processtukken ondertekend heeft, maar geen deel heeft gehad aan het bestreden besluit; dat niet vaststaat noch aangevoerd wordt dat hij dat besluit zou hebben beïnvloed; dat verzoeker voor het overige niet verzocht heeft om wraking van de burgemeester en hij niet het bewijs bijbrengt dat zij hem vijandig gezind zou zijn; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker een zevende middel ontleent aan schending van artikel 100, vierde lid, van de nieuwe gemeentewet, doordat de bestreden handeling niet bij geheime stemming tot stand is gekomen; dat hij aanvoert dat in de bestreden handeling niet wordt aangegeven op welke wijze de stemming

georganiseerd is, maar dat de leden van de raad zich in de betrokken ruimte niet konden afzonderen om te stemmen;

Overwegende dat volgens de processtukken het geheim van de stemming in casu gewaarborgd is door het gebruik van stembiljetten waarop de gemeenteraadsleden om te stemmen slechts een bolletje of vakje zwart hoefden te maken; dat nergens uit blijkt dat wegens de gesteldheid van de lokaliteit de verplichting om een geheime stemming te houden niet kon worden nagekomen; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op acht mei tweeduizend door :

de HH.	HANOTIAU,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
	LEWALLE,	staatsraad,
	HARMEL,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.